

PROLOOG.

'De Kist' is niet zoals zovelen zullen denken een boek over een doods-kist, maar het tegenovergestelde, een kist over 'Een nieuw begin.'

***Wanneer je hoofdstukken uit het levensboek mist,
berust je erin of.....je gaat op zoek!***

01.

Het werd donker op de zolder, Sue had het niet in de gaten zó in gedachten zat ze op de kussens van de tuinstoelen, die in de winter op zolder opgeslagen lagen.

Haar ouders waren altijd zuinig op hun spullen geweest, en zodra de temperatuur onaangenaam was om in de tuin te zitten werden de tuinstoelen en de kussens in plastic verpakt en droog weggezet op de zolder tot het komende voorjaar. De afgelopen drie jaar waren de verpakte spullen niet van de zolder afgehaald. Zowel vader als moeder waren ziek geworden en niet in staat om in de tuin te genieten van de opkomende narcissen en geplante tulpenbollen.

Sue had haar handen vol gehad met de verzorging van haar bejaarde ouders. In het voorjaar van 2020 werd haar vader geveld door een Corona besmetting, wat hij waarschijnlijk bij de wekelijkse bijeenkomst van zijn biljartclub had opgelopen.

Meerdere leden van de club bleven weg voordat men ten prooi viel aan het virus, totdat de lockdown was afgekondigd en de biljartclub voor méér dan twee jaar gesloten bleef.

Het wekelijkse contact werd beperkt tot telefooncontacten van de fanatieke biljarters. Niet alleen de strijd van het biljarten, maar ook het gezellig napraten onder het genot van een pilsje of een neutje, was minstens zo belangrijk.

De besmetting nam dusdanige vormen aan dat haar vader opgenomen moest worden op de intensive care van het MCA, het Medisch Centrum Alkmaar, en vervolgens drie weken aan de beademing lag. Na zes weken ziekenhuis en ietwat hersteld maar totaal niet met het enthousiasme en gezondheid als voorheen, werd hij ontslagen uit het ziekenhuis. Thuis gekomen was hij alleen maar moe, intens moe.

Moeder was in redelijke gezondheid, hoewel de chronische astmatische bronchitis haar danig parten speelde, deed ze zoveel mogelijk voor haar man. Ze waren een eenheid gedurende hun méér dan vijfenveertigjarig huwelijk. Sue was daar altijd trots op geweest en zij waren het klassieke voorbeeld van eeuwige trouw, wat ze ooit beloofd hadden aan elkaar. In September van 2021 werd een tweede besmetting haar vader fataal, de gezondheid was niet hersteld na de eerste 'intensive care' opname en met ernstige ademhalingsproblemen was een tweede opname onvermijdelijk geweest.

Twee weken had hij nog gevochten om te blijven leven maar toen hij uitgevochten was, moest hij zich wel overgeven en stierf na een intens afscheid van zijn vrouw en dochter Sue. De verpleging had gelukkig toegestaan om afscheid te nemen, wat zeker belangrijk was voor haar moeder en haarzelf. Ze had de indruk dat vader er weinig van meegekregen had, en het duurde dan ook niet lang nadat de beademing gestopt werd, dat hij voorgoed uit hun midden verdwenen was.

De begrafenis was nog droeviger dan wat het normaal zou zijn. Sue was er met haar moeder en een paar biljartvrienden, een zeer klein en beperkt gezelschap. Niet dat ze veel familie verwachtte bij normale omstandigheden, er was niet veel familie in leven. Zowel haar vader als moeder waren de jongsten van de gezinnen, vele ooms en tantes waren overleden en diegene die nog in leven waren, werden beperkt door de restricties van de lockdown.

Dat was alweer een paar jaar geleden en er was veel gebeurd in die tussentijd. Haar ouders Ben en Thea van Riel waren altijd de basis geweest voor haar, een fundament waar ze op kon vertrouwen en het waren verstandige mensen bij wie ze altijd terecht kon voor advies wanneer ze dat nodig had.

Nadat Ben was overleden viel Thea in een gat, de afwezigheid van haar man werd óók voor haar funest. Sue kwam na haar werk een paar keer per week bij haar moeder eten, dan ze zag de emotionele teloorgang van haar moeder. Vaak liep ze nog in pyjama en ongewassen wanneer Sue voor het avondeten kwam. Het leek alsof met het overlijden van Ben de energie en levenslust van Thea mee begraven was. Toen Thea tussen Kerst en Nieuwjaar in 2021 in het ziekenhuis belandde met een dubbele longontsteking, werd het snel duidelijk dat herstel ver te zoeken was. De koorts kon men niet onder controle krijgen en na een paar dagen viel Thea in coma. In de eerste week van Januari 2022 overleed Thea, anderhalf jaar na Ben.

Sue besepte maar al te goed hoe moeilijk het voor haar moeder was om zonder de steun van haar man te leven. Nu moest Sue alléén verder. Ze was géén kind meer, maar desondanks haar zevenenveertig jaar was het gemis en verdriet intens. Ben en Thea waren altijd goede en liefdevolle ouders geweest, Ze had zich géén betere adoptieouders kunnen wensen.

Ze was drie maanden oud toen ze in het huis en leven van Ben en Thea kwam. Het ontbrak haar aan niets, haar opvoeding was, zoals andere kinderen werden opgevoed. Studie en sport hadden altijd de focus bij haar ouders. Dat was alweer jaren geleden, in gedachten recenter dan in werkelijkheid.

Nu zat ze op de zolder en moest de spullen van haar beide ouders opgeruimd worden. Dat was nog een héle klus, alleen in de weekenden had ze daar tijd voor. Haar werk was tijdens kantooruren en zeker in de winter wanneer het vroeg donker was, vond ze het onprettig om in een leeg en koud huis spullen uit te zoeken, wat écht weg kon en wat nog bruikbaar was om bij de plaatselijke kringloopwinkel te brengen.

Zelf woonde ze in een appartement in de wijk Huiswaard, dichtbij het huis van haar ouders. Het appartement was niet groot, één slaapkamer met balkon, woonkamer met open keuken, badkamer en een berging onder de woongalerij, waar ook haar elektrische fiets stond. Ze móést wel drastisch opruimen want ruimte voor een dubbele huisraad was er beslist niet. Zelf hield ze van minimalisering, alleen spullen wat écht nodig was, wilde ze om zich heen hebben. Wetenschappelijk was gebleken dat tachtig procent van spullen wat men verzameld en koopt niet wordt gebruikt, en daar paste ze ten alle tijden vóór. Ze wilde ruimte om haar heen en in haar geest. Het bleek dat mensen die een overdaad aan spullen hebben, óók beperkte geestelijke ruimte beschikbaar is voor zaken die écht belangrijk zijn in het leven.

Nu was het maar al te duidelijk hoeveel spullen men vergaard in meer dan veertig jaar samen wonen, de zolder en eigenlijk het héle huis was daar bewijs van.

Sue wilde het huis opruimen en tijdens die tijd eens goed nadenken wat ze met het huis wilde. Een optie was om het te verkopen of er zelf in gaan wonen, maar daar was ze nog niet uit. Ze had tijd nodig om de juiste beslissing te nemen.

Haar grootouders hadden het als nieuwbouwhuis na de tweede wereldoorlog gekocht voor een bedrag van één duizend achthonderd gulden. Na het overlijden van de grootouders was het huis automatisch voor hun enige zoon Ben, die daar samen met zijn jonge vrouw Thea ging wonen en bleef wonen gedurende hun hele leven.

Sue was de laatste twee weken gefocust op de slaapkamers van het huis. Er waren er twee, de slaapkamer van haar ouders en haar oude slaapkamer.

De kleding van zowel haar vader als haar moeder had ze uitgezocht en de goede kleding weggebracht naar de kringloopwinkel. Ze vond het zonde om in de container te gooien want haar ouders hielden van goede en zeker géén goedkope kleding. Ook het vele beddengoed, lakens en dekens, extra kussens en vele geborduurde tafelkleden waar haar moeder fan van was, waren in zakken bij de winkel afgeleverd. De slaapkamers waren leeg, op de bedden na, die moesten opgehaald worden met een transportauto, die pasten niet in haar oude Ford Fiësta.

Ze wilde daar even mee wachten totdat ze helemaal klaar was met opruimen, er waren beslist nog méér grote meubelstukken die weg moesten.

Maar nu zat ze op de tuinstoelkussens te staren naar de dekenkist, die vol zat met oude historische dingen van jaren geleden. Misschien nog wel van de jeugd van haar vader, ze wist het niet. Het enige wat ze wist was dat ze de kist mee nam naar haar huis om daar 's avonds in plaats van naar de televisie te staren, rustig aan te bekijken wat er in de kist te vinden was. Ze leek wel een kind die inderdaad een schatkist had gevonden en met verlangen de deksel opendeed om verrast te worden. Met veel moeite zette ze de zware houten kist met het koperbeslag achter in haar auto, het paste maar net!

02.

In de weken die volgden bekeek Sue de inhoud van de meegenomen kist.

Elke avond na het acht uur journaal zette ze de televisie uit, en opende ze de kist die in een hoek in de huiskamer stond. Hij was vol, ze was verbaasd hoe ze het gevaarte uit de auto kon tillen en op een steekwagen in de lift naar de derde woonetage had gebracht.

Het was een zekerheid dat er héél wat uit weggegooid hetzij opgeruimd moest worden, om een tweede maal met het gevaarte te gaan sjouwen, was uit den boze.

Ze was begonnen met wat ze het eerst tegenkwam, haar eigen jeugdboeken had ze direct apart gelegd voor de boekenhoek in de kringloopwinkel.

Haar schoolrapporten van de lagere school wilde ze nog even bewaren, gewoon voor de nostalgie. Het bracht haar even terug naar de eerste klas van de school, een jongetje uit de klas 'Petertje', had gevraagd of hij haar een kusje mocht geven. Sue had van haar ouders geleerd dat ze altijd alles eerst aan haar ouders moest vragen, dus dat zei ze tegen hem. Hevig teleurgesteld had ze hem. Hij wilde gewoon een Chinees meisje een kusje geven, had hij gezegd. Dat was eigenlijk de eerste keer dat iemand haar met haar afkomst confronteerde.

Ze had écht wel gezien dat ze er niet oer Hollands uitzag, haar Aziatische uiterlijk en haar sluike lange haar stak af bij de meeste Hollands uitzijnde kinderen. Toen ze dat tegen haar ouders vertelde, had Thea gezegd dat hij het verkeerd gezien had, ze was géén Chinese maar van Vietnamese afkomst. De volgende schooldag had Sue tegen Petertje gezegd dat hij dom was, omdat ze niet uit China maar uit Vietnam kwam. Die terechtwijzing had de prille liefde meteen bekoeld.

Wat een snelle inzage in een schoolrapport al niet naar boven kon halen! Verder had ze eigenlijk weinig of niets gemerkt dat ze anders werd behandeld door mede scholieren. Ze was gewoon een Aziatisch Hollands meisje die naar een dorpsschool ging.

De lagere school was in een buurt die net buiten Alkmaar lag en was meer dorpsschool dan stadsschool. Tien minuten lopen vanaf hun huis en dan was ze op school, het schoolplein lag vóór de school en het huis van de hoofdmeester stond ernaast, met uitzicht op toen nog groene weilanden. Tegenwoordig is er een nieuwbouwwijk en was er weinig meer te bekennen van welke weilanden dan ook.

Alleen de oude grote speeltuin was er nog, waar je lid van moest zijn en dan op de grote trampoline mocht springen tot je doodmoe was.

Haar ouders hadden haar vrij snel lid gemaakt en het was fijn om daar op de woensdagmiddagen en de zaterdagmiddagen de schoolvriendinnen te ontmoeten. Ze kreeg altijd wat geld mee, voor een ijsje of een pakje chocomelk, ze mocht er géén snoep van kopen, wat ze soms toch stiekem deed. Één keer had haar moeder haar betrapt, toen ze een prop papier van een 'Tjoklat' chocoladereep in haar jaszak had gevonden. Maar het had haar ouders er nooit van weerhouden om tóch geld aan haar mee te geven.

Haar poëzie album in de vorm van een hart, had haar een avond bezig gehouden. Ze las al de rijmen en verhalen die erin geschreven waren, door haar ouders, ooms en tantes. Zelfs haar oma had er nog in geschreven met haar sierlijke handschrift. Haar allerbeste vriendinnetje in de eerste jaren van de lagere school Tonnie Visser, had een versje geschreven en met poëzie plakplaatjes beplakt. Het handschrift was duidelijk van een kind die pas leerde schrijven, om dat terug te lezen was aandoenlijk. Toen haalde ze het bestek tevoorschijn wat elke leerling kreeg wanneer ze de musical van het laatste schooljaar gedaan hadden en het laatste schoolrapport. Het was nooit gebruikt maar altijd in het groene kartonnen doosje bewaard gebleven.

Ze zou het in de keuken in de bestek lade leggen, zodat het nú wel gebruikt kon worden. Sue keek op de klok, het was nog vóór tien en te vroeg om naar bed te gaan.

Toen haalde ze het fotoboek tevoorschijn wat ze vele malen samen met haar ouders had bekeken. De eerste foto's van het gezin samen. Op Schiphol werden er negen adoptiekinderen overhandigd aan de adoptieouders in een speciale ontvangstruimte. De foto's toonden Ben en Thea, twee jong volwassenen die verliefd naar een kleine baby keken, die Thea in haar armen hield. Het was en bleef vertederend om hun gezichtsexpressie te zien. Dan de foto's van haar eerste verjaardag in de kinderstoel met een taart met één kaarsje, en de gele loopfiets die ze had gekregen. De foto's op de slee getrokken door Ben in een sneeuw bedekt Alkmaar, de foto was genomen langs de Hoornse vaart, de molen op de achtergrond staat er nog steeds.

Regelmatig fietste ze erlangs wanneer ze naar de binnenstad van Alkmaar ging, langs haar oude school en de molen was altijd een mooie fietsroute. Het was een korte wandeling met de slee naar de Hoornse vaart en het was er rustig om te wandelen op de weg langs het water en dichtbij het ouderlijk huis.

Baby Sue was goed ingepakt met muts en wanten en leek het leuk te vinden. Het héle fotoboek was gewijd aan de jeugdfoto's tot en met de afscheidsavond van de lagere school.

Er waren pagina's die zwaar gehavend waren en de vingerafdrukken van de chocoladepasta waren nog te zien. Thea had geprobeerd het weg te halen maar dat was niet helemaal gelukt. Toen Sue ouder was had ze gevraagd aan Thea waarom ze géén eigen kinderen had maar voor adoptie had gekozen.

Thea en Ben waren héél duidelijk en stellig, het was niet zo dat ze géén kinderen konden krijgen, waarschijnlijk wél. Maar beide vonden het beter om niet méér kinderen op de wereld te zetten dan nodig, en er waren kinderen die een kans in het leven geboden moest worden en daarom hadden ze unaniem besloten voor adoptie. Het had hun niets uitgemaakt of het een kind was uit een andere cultuur of huidskleur, elk kind van waar dan ook verdiende een gelijke kans, was hun mening. Toen er via het adoptiebureau sprake was van kinderen uit Korea of Vietnam, was de eerste keuze Vietnam geweest. Waarom? Dat konden ze niet zeggen, misschien hadden de televisiebeelden van de immense paniek en vele oorlogswezen de beslissing bepaald. Het was een langdradig protocol geweest en zeker niet makkelijk, buiten dat het vrij kostbaar was om de benodigde papieren en vlucht voor elkaar te krijgen.

Misschien juist daarom waren ze zielsgelukkig toen Ben en Thea uiteindelijk Sue in hun armen en hart konden sluiten. De paperassen en het lange wachten waren snel vergeten.

Ze hadden bewust gekozen voor een meisje, omdat meisjes in Vietnam niet veel kansen hadden voor ontwikkeling, zeker niet na de lange en uiterst bloedige Vietnam oorlog.

Een oorlog die bijna twintig jaar had geduurd en het land totaal had verscheurd. De inmenging van de Verenigde Staten hadden zeker géén goed gedaan, in het jaar 1975 toen de troepen teruggetrokken werden, was Sue geboren in de maand Thang bay (juli) op de 17de dag. Thea en Ben hadden van het kindertehuis papieren gekregen dat Sue voor de deur van het kindertehuis te vondeling is gelegd met een klein briefje erbij:

Dây là Linh Pham, con gái tôi, ban có thể tìm cho cô ấy một gia đình tốt không?

(Dit is Linh Pham, mijn dochtertje wilt U alstublieft een goede familie voor haar zoeken?)

Met dit summiere bericht kwam Linh die later Sue werd genoemd in de adoptiemolen terecht. Het was alleen noodzakelijk dat in de papieren vermeld zou staan dat ze wees was, en het briefje dat ze te vondeling was gelegd werd aan Thea en Ben gegeven met de nadrukkelijke vermelding om nooit tegen wie dan ook te zeggen dat het kind een moeder had die nog in leven was ten tijde van de adoptie.

Thea en Ben vonden het beter om het briefje dan ook niet te bewaren zodat het ook nooit per ongeluk gevonden kon worden, dus ook niet door Sue zelf. Sue was een weeskind, punt uit, dan was er géén enkele uitleg noodzakelijk.

Toen Sue alle jeugdfoto's van het album bekeken had, legde ze het in haar boekenkast. Dit album moest zéker bewaard worden, er waren zoveel herinneringen aan verbonden. Sue keek op de klok en was zich bewust dat ze zeker anderhalf uur naar de foto's had zitten staren en die de nodige herinneringen naar boven hadden gehaald. Ze nam een snelle douche om de gedachten even schoon te spoelen en fris in bed te duiken, want de volgende morgen moest er weer gewerkt worden in kantoor. Als telefoniste-receptioniste was ze altijd als eerste in het kantoor en zette de koffiemachine aan voordat de collega's van de verschillende afdelingen binnen kwamen druppelen.

03.

De hele week werken en 's avonds spullen uitzoeken hadden haar teruggebracht naar jaren geleden en ze moest erkennen dat het haar méér deed dan dat ze verwachtte.

Het besef dat ze nu verder door het leven moest zonder familie maakte haar soms triest.

Maar nu stond het weekend voor de deur en ze was van plan om in de weekenden niet bezig te zijn met uitzoeken en weggoaien. Elke vrijdagavond vaste prik, was het tijd om het wasgoed te doen, haar beddengoed verschoneren dan in de wasmachine en daarna in de droger. Dan was het de beurt aan de handdoeken en theedoeken en de laatste wasbeurt was de 'fijne was' haar kleding, die ze liet drogen op het uitklapbare droogrek in de badkamer. Voordat ze naar bed ging, hing ze haar kleding op en deed het raam in de badkamer open en ook badkamerdeur liet ze openstaan, zodat het wasgoed de volgende morgen droog was en ze het op kon vouwen of ophangen in de kledingkast.

Tussentijds nam ze een glas witte Chardonnay die ze in de koelkast had liggen speciaal voor het weekend. Op doordeweekse dagen beperkte ze zich tot thee en tonic met citroen. Met een rustig muziekje van haar favoriete Franse zanger op de achtergrond, was het een relaxt begin van een vrij weekend.

De zaterdagmorgen begon Sue altijd met een uitgebreid ontbijt, een gekookt eitje met een croissant met marmelade, plak kandij ontbijtkoek en een glas versgeperste sinaasappelsap was haar standaard zaterdagmorgen ontbijt. Doordeweeks hield ze het bij een kop thee en een cracker met kaas die ze haastig stond in de keuken opat, om dan zo snel mogelijk naar kantoor te rijden.

Na het ontbijt bekeek ze wat ze nodig had en noemde dat luidkeels op tegen haar mobiele telefoon nadat ze de boodschappenlijst van de Alexa applicatie had geactiveerd.

Ze had vol verwondering de Alexa applicatie bekeken toen ze die geïnstalleerd had op haar telefoon. Ze kon op afstand een lamp in haar huis aan of uit zetten, wat héél handig was wanneer ze 's winters na het werk in een donker huis kwam. Maar er was ook een boodschappenlijst, je hoefde het maar te activeren en de boodschappen op te noemen en Alexa deed het werk en voegde het toe aan de boodschappenlijst, enorm handig!

Daarna nog even de stofzuiger door het appartement en het weekend kon beginnen. Maar dit weekend was het tijd om te relaxen.

Na de boodschappen opgeruimd te hebben en het appartement was gestofzuigd, ging ze op het balkon zitten met een kop koffie en een meegebracht koffiebroodje. Daarna vouwde ze het beddengoed op en de handdoeken. Tegen vijf uur ging ze uitgebreid in bad. Ze had ooit getwijfeld om het ligbad eruit te laten halen, maar na een vermoeide week was het soms fijn om lekker weg te dromen in een geurend schuimbad. Sue had afgesproken met haar collega Dorien om samen wat te eten en daarna bij Dorien thuis even na te borrelen. Nou ja even?

Het was meerdere keren voor gekomen dat het bijna licht werd voordat de beide dames beseften dat ze de hele nacht gepraat en naar muziek geluisterd hadden tot in de vroege uurtjes.

Dat gebeurde de laatste tijd regelmatig, zeker nu dat Dorien sinds een jaar gescheiden was en nadat de ouders van Sue waren overleden. De dames hadden een vriendschap opgebouwd gedurende de vele jaren dat ze samenwerkten op kantoor. Dorien werkte op de loon administratie van de Technisch Groothandel waar ze beide werkten. Ze kenden elkaar al meer dan elf jaar. Sue werkte er al veel langer en had vele collega's zien komen en gaan. Nadat ze het Hoger Algemeen Voortgezet Onderwijs had gedaan, de HAVO, had ze zich opgegeven voor een avondstudie bij Schoevers voor de opleiding als secretaresse. Nadat ze die met succes had afgerond had ze een paar jaar bij diverse bedrijven gewerkt om meer werkervaring te krijgen, voordat ze nu al weer zevenentwintig jaar geleden solliciteerde bij de Technische Groothandel waar ze nog steeds werkzaam was, en tot op de dag van vandaag naar alle tevredenheid. Dorien was gekomen en vanaf het begin was er een soort van verbondenheid tussen hen ontstaan.

Zeker in tijden van het ziek zijn van haar ouders maar ook voorafgaand en tijdens de scheiding van Dorien met haar echtgenoot was de vriendschap hechter geworden.

Nu was het tijd om zich aan te kleden en de fles Chardonnay die Sue die morgen gekocht had uit de koelkast te halen en mee te nemen naar Heerhugowaard, waar Dorien een huurwoning had gevonden, na lang te hebben gezocht. Ze had zich al jaren voordat er sprake was van een scheiding, bij een woningbouwvereniging in geschreven, eigenlijk om eens samen met haar man kleiner te gaan wonen, wanneer ze ouder werden. Maar zover was het niet gekomen. Uiteindelijk had ze een appartement gevonden wat privé in de verhuur stond van een man die alleen woonde. Hij zocht een huurder voor de jaren die hij in het buitenland moest werken. Hij wilde niet verkopen, want wanneer hij weer terug wilde naar Nederland zou hij er naar alle waarschijnlijkheid er duurder aan moeten, gezien de nog steeds stijgende huizenprijzen van de laatste jaren. Daarom wilde hij verhuren en had in Dorien een betrouwbare huurder gevonden.

Dorien op haar beurt was zielsgelukkig met haar nieuwe woonplek en een nieuwe start in haar leven. Sue had haar aangeboden om te helpen met het typisch 'mannen appartement' om een gezelligere sfeer te creëren en daar waren beide dames aardig in geslaagd. Één muur van de woonkamer was in een lichte kleur grijs geschilderd, de muur waar de zon op scheen en dat maakte het meteen al gemoedelijker.

Sue had Dorien aangeboden om in het huis van haar ouders te komen kijken indien Dorien wat spullen nodig had en voordat de Kringloop kwam om het op te halen.

De meubels waren niet de smaak van Dorien, ze wilde het appartement modern en zo licht mogelijk houden en daar paste de groene meubels van Sue's ouders niet bij. Wel had ze interesse in spullen van de keuken, zo werd een mixer, blender, bestek en borden en de grote soeppan waar Sue's moeder de soep voor het weekend in maakte, meegenomen naar het appartement van Dorien. Dorien had twee zussen en één broer die regelmatig met hun gezinnen op visite kwamen en dan was méér bestek en borden en zeker de grote soeppan héél handig.

Nadat Sue de auto op de parkeerplaats voor het appartementengebouw had geparkeerd, belde ze aan bij Dorien.

Het duurde even voordat er open gedaan werd, na een tweede keer aanbellen werd de deur geopend. Dorien zag er verward uit en zeker niet klaar voor een avond uit eten gaan.

Even later ploften ze beide op de hoekbank neer en onmiddellijk begon Dorien zich te verontschuldigen. Ze had een telefoongesprek gehad van haar ex-man en dat was niet plezierig verlopen.

Hij had haar verteld dat hij een behandeling tegemoet zag voor darmkanker en de komende week zouden men eerst beginnen met een zware chemokuur van vijf maal wat gevolgd zou worden met een operatie. Hij wilde Dorien dat zelf vertellen voordat ze het vervelende nieuws misschien van iemand anders te horen zou krijgen. Het gesprek was intens verdrietig en was voor beide in tranen geëindigd. Haar ex-man was alleen, had géén ouders en familie en voelde zich zeker na de scheiding diep ongelukkig en eenzaam. Dorien had een schuldig gevoel, altijd al voelde ze zich verantwoordelijk voor zijn altijd wisselende gemoedstoestand en door dit telefoongesprek zou dat zeker niet minder worden. Het was duidelijk dat Dorien niet in de stemming was voor een gezellig meidenavondje uit. Sue stelde voor om een afhaal Chinese maaltijd te bestellen bij het restaurant in het nabije winkelcentrum. Dorien was het daarmee eens, alhoewel ze niet veel trek had om te eten.

De inhoud van de fles Chardonnay zou de nostalgische gedachten van Dorien wel ietwat benevelen en in een andere sfeer brengen, anders had Dorien die óók een liefhebber was van witte en rosè wijnen nog wel een fles koud staan. Inderdaad dat was het geval geweest, naar mate de avond verstreek stonden er twee lege flessen wijn op de tafel en werd er uiteindelijk luid gelachen, de loempia's en nasi goreng speciaal, waren buiten verwachting helemaal opgegeten.

Toen de borden en glazen waren opgestapeld op het aanrecht en de borden waren afgespoeld om in de afwasmachine te zetten, ging Sue naar huis.

Het was inmiddels tegen twee uur toe Sue zich uitkleedde en naakt tussen de schone lakens schoof.

Vanaf jongs af aan was het haar gewoonte om naakt te slapen, ze voelde zich vrij en kon zich draaien en wenden zonder dat een pyjama of nachtpon om haar heen was gedraaid als een rolmops.

Op naar de zondag, dat was de dag om heerlijk een wandeling te maken als het weer het toeliet. Het nabijgelegen natuurpark 'het Geestmerambacht' was een uitgelezen plek om uit te waaien en zich voor te bereiden op de komende werkweek. Was het slecht weer dan kon ze altijd weer even de kist openen en kijken wat er uit tevoorschijn kwam, maar een wandeling stond op nummer één.

04.

Het was een winderige zondag geweest, maar het had Sue er niet van weerhouden om met de auto naar Egmond aan Zee te rijden en daar een flinke strandwandeling te maken.

De zee had altijd een grote aantrekkingskracht voor haar, juist met een sterke wind waren de rollende golven immens groot en met bulderend geweld kwamen ze aanstormen op het stille strand. Toch was het niet uitgestorven hoewel het weer niet écht aantrekkelijk was om te wandelen. Er waren altijd mensen met honden, kite surfers en vliegeraars op het strand te vinden. Sommige wandelaars liepen verliefd, gebogen en met de armen om elkaar heen gestrengeld tegen de wind in. Het was alweer jaren geleden dat Sue ook zo liep met haar geliefde.

Het strand was een geliefde plek voor hen, 's zomers en 's winters op de vrije dagen waren ze altijd op het strand te vinden. Ze hadden zelfs een paar jaar een strandhuisje gehuurd voor het zomerseizoen. De houten huisjes werden rond de paasdagen opgebouwd en eind Oktober vóór de najaarsstormen weer afgebouwd en dan in de winterstalling opgeborgen tot het volgend voorjaar.

Samen met haar vriend Roel waar ze acht jaar mee samenwoonde, had ze van die jaren genoten, het was een relatie met vallen en opstaan. Roel had veel last van stemmingswisselingen wanneer de seizoenen van het jaar veranderden, doorgaans was het goed maar de intensiteit van zijn gemoedstoestand nam bijzondere vormen aan. Roel wilde nooit naar het buitenland op vakantie, sterker nog in het begin van hun relatie had hij moeite met het feit dat Sue uit een ander land kwam. Hij had een soort van aversie voor alles wat buitenland was.

Maar gedurende de tijd en het besef dat Sue totaal in haar doen en laten Nederlands was, was de acceptatie daar. De laatste jaren drong Roel zelfs erop aan om een gezin te hebben, kinderen leken hem het summum van geluk. Sue had daar héél andere gedachten over, zeker omdat Roel géén stabiel mentaal gestel had en zelf had ze nooit de wens gehad om eigen kinderen te hebben. Dat werd na jaren het grootste struikelblok tussen hen. De relatie kwam ten einde toen Sue op een dag een brief in de bus kreeg van een gezondheidscentrum. Toen was écht het hek van de dam, in de brief bleek dat de zoon van Roel bij nader onderzoek géén mentaal erfelijke aandoening had zoals bij zijn vader het geval was. Met stomheid had Sue op de thuiskomst van Roel gewacht die niets vermoedend na zijn werk thuis kwam en direct werd geconfronteerd met de brief. Het feit dat Roel een zoon had van bijna twee jaar oud bij een collega van zijn werk was een totale verrassing, maar ook dat hij bleek een mentale aandoening te hebben wat leek op een vorm van depressiviteit.